

İğde Kokusu Derin Olur

– hatice-zengi · 09 Mart 2011

İĞDE KOKUSU DERİN OLUR

Küçük kız, eteğinin fırırlarıyla beraber dönüyordu. Ne kızgın güneş ne de dönen başına aldırış etmiyordu.. Yeniden başlıyordu her bitişte. Mavi fırırlar aman ne güzeldi, dünyasına ne şenlikler taşımıştı.. Arda bir yoldan geçenlerin "vay gebermeyesin, şunun dönüşüne bak" sesi geliyordu kulağına .. O zaman fırırlar daha da şenleniyordu.. duyduğu, gördüğü başka bir şey de yoktu zaten.. Etrafı saran iğde kokuları da hiç gelmiyordu.. Birden annesini elinde sitil, köşeyi döndüğünü fark etti, önce fırır fırladı sonra Hatice..

Vakitlerden akşam davarı, aylardan Haziran, kokulardan iğde kokusu zamanıydı. Her yandan koyun – kuzu sesi yükseliyordu. Bu seslere karışan iğde kokuları tüm köyü sarıyordu. Hatice çoktan varmış ve başlamıştı fırırlı eteği ile dönmeye. Davarlar yamacın sonunda oluşmuş bir düzlükte durmuşlardı. Sağcı kadınlara yardımcı çocuklar, çobanlar epeyce bir kalabalık oluşturmuşlardı. Sağcılar sağım işini bitirince kuzuculara seslendiler. Kuzu koyun karıştı oralığı daha büyük bir inilti aldı. Yamaç boyu artık koyunlar, kuzular koyun ve kuzunun peşinden koşan insanlar yayılmıştı. Ses, toz, iğde kokusu... ve dönen fırır.....

Duymuyordu Hatice hiç birini onu sadece eteği ve dönen fırırları ilgilendiriyordu. Ne de derin ne de güzel kokuyordu. Varsın koksun maviydi, kat kattı fırırlar. Toz içinde kalmıştı bacakları ama yorgun değildi. Kendine hemen iğde ağacının yanında patika yolun üzerinde bir yer bulmuştu. Bazen çok yaklaşıyordu iğde ağacına ama yine de duymuyordu o derin kokuyu.

Annesinin "hadi gidiyoruz" sesi ile önce fırırlı eteği sonra Hatice döndü. Bir anda o derin kokuyu duydu. Aynı anda yüreğinde derin bir acı, gözüm diye inleyen acı bir ses iğde kokularına karışıp yayıldı tüm köye. Koku amansız, derin; ses acıydı. İğde pençesini sokup, çıkarmıştı Hatice 'nin gözüne. Baş döndü Hatice 'nin bu amansız koku bulandırdı yüreğini. Eteğinin fırırları artık dönmüyordu. Duyduğu sesler " bir şey olmaz" diyordu. Annesinin sesi de aynı sözü söylüyordu. Ama acımasız ve amansızdı bu koku. Derin bir hüzüdü hissettiği yazgısını anlamıştı beklide. Kolundan tuttu annesi başı dönüyordu. Kokular gittikçe derinleşiyordu. Midesi bulanıyordu, eteği kıpırdamıyordu. Eve geldiler, yüzünü yıkadılar, su verdiler. Gözünden sular akıyordu. Koku of bu koku.

Annesi onu köye gelen çerçinin yanına götürdü. Oyuncaklar, hele de ne güzel bebekler vardı. Etraf çocuklarla doluydu. Her çerçi gelişinde en az elli- altmış çocuk toplanırdı. Çoğu hiçbir şey almazdı ama seyir de güzel olurdu. Hatice ne çocukları ne de oyuncakları görüyordu. Annesi eline para sıkıştırdı. "hadi kuzum al ne istersen" diyordu. Duyduğu tek şey derin, acımasız, tarifsiz, amansız iğde kokusuydu. Annesi aldı onun için oyuncak ama ne olduğunu göremedi Hatice. Bir kez daha sardı iğde kokusu midesi döndü kustu. Bacakları eteğinin fırırları kirlenmişti. Cansız bir beden gibi yere yığıldı. Eteği kirlenmişti gür kara saçları toprağa bulanmıştı. Kirpiklerinden yanaklarına ılık ılık yaşlar sızıyordu. Tutup annesi kaldırdı. Kusmak iyi olur diyorlardı. Yan taraftaki köyün pınarında annesi yüzünü yıkadı.. Hatice örselenmişti, o güzel yüzü solgun solgun kara gözleri dalgın dalgın duruyordu. Etraftakilerin anlamsız bakışları arasında annesi Hatice'yi sırtına alıp eve götürdü.

Odanın sekisinin üstündeki mindere yatırdı." Uyu kızım, uyursan geçer" diyordu. Geçmeyeceğini biliyordu Hatice eğer geçecek olsaydı bu koku yüreğini acıtmaya devam etmezdi. Yattığı odaya da bir iğde dalı asmışlardı eve güzel koku versin diye. Ateşi çıkmıştı, koku git gide dayanılmaz bir hal alıyordu. Hatice yarı baygın uyusa bile çığlıklar atarak uyanıyordu. Geçer diyorlardı. Geçmedi. Geçmez dediler dokuz gün sonra. Annesi sırtına sardı gece yarısı yola çıktılar hastaneye gidiyorlardı. Değiş tokuş babası annesi vardılar yol ayırımına. Hatice gidiyordu iğde kokularını duya duya. Annesi" doktor ilaç verir, damla verir iyi olur kızım , Malatya 'dan sana önlük alırım bu yıl okula gidecek benim kuzum" diyordu.

Duymuyordu ki bunları Hatice sadece iğde kokuları geliyordu derin derin, geceyi sarmıştı bu koku.

Beklediler bir saat kadar arabanın sesi duyuldu. Korkuttu bu ses Hatice'yi. Ağlamak istedi olmadı. Bir şey söylemek istedi söyleyemedi. Babasının kucağında bindi arabaya. Hüzün vardı derin bir hüzün gece ve hüzün yan yanaydı. Galiba annesi de ağlıyordu.

Hastanede herkes birbirinin hikâyesini merak ediyordu. " ne kadar da güzel gözleri var, nazar değmiş "diyorlardı. İğde ağaçları da biliyordu elbet bu gözlerin güzelliğini. Doktor neden beklediniz diye kızıyordu" iç kanama geçirmiş zamanında gelseymiş"....diyordu. Ve yatışını yaptırdılar hastaneye.. iğneler, ilaçlar, damlalar ne fayda.. on gün sonra bir koca poşet ilaçla çıkardılar hastaneden.. Ocağa metal bir kapta kaynayan, sonra metal şırınga ile köyün iğneci amcalarının uyguladığı acı ilaçlar başladı. Damlalar en az yarım saat süren çığlıklara neden oluyordu. Ve annesi çoktan ağıt yakmaya başlamıştı. (keklik gibi kaya dibine düne dik\ yavrum şansımızı bir çalıda denedik.....)

Bir yıl sürdü faydasız iğneler, ilaçlar, damlalar. Bir yıl kokmaya devam etti acımasız iğdeler. Sonra artık takılı kaldı Hatice'nin yüreği iğde çalısında. Ne zaman yel esip iğde ağacı sallansa o yürek acıdı. Hatice çok iyi duydu iğde kokularını artık herkesten daha çok hissetti. Çünkü artık yoktu ne fırfırlı eteği ne de çocukluğu...